

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteleckého v právní věci žalobce: **Ing. P.Č.**, bytem XX, zast. Mgr. Václavem Bubeníkem, advokátem se sídlem AK JUDr. Václava Bubeníka, Cihlářova 167/4, 571 01 Moravská Třebová, proti žalované: **Liberecká IS, a.s.**, se sídlem Mrštíkova 3, 471 71 Liberec 3, zast. JUDr. Alexandrem Šoljakem, advokátem se sídlem U Soudu 363/10, 460 01 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Liberecké IS, a.s., ze dne 26. 3. 2013 a rozhodnutí představenstva Liberecké IS, a.s., ze dne 29. 3. 2013 se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. Žalovaná j e p o v i n n a nahradit žalobci k rukám právního zástupce Mgr. Václava Bubeníka, advokáta se sídlem AK JUDr. Václava Bubeníka, Cihlářova 167/4, 571 01 Moravská Třebová, náklady řízení ve výši 9 800 Kč, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Předmět řízení**

Žalobce včasnou žalobou napadá v záhlaví označené rozhodnutí představenstva žalované ze dne 29. 3. 2013, které prostřednictvím ředitele žalobci sdělilo, že k odvolání žalobce projednalo názor ředitel a právního zástupce žalované ze dne 26. 3. 2013, že žalovaná není povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a proto nelze poskytnout žalobci informace, které požadoval.

II. Relevantní skutkové okolnosti

Z předložené e-mailové korespondence mezi žalobcem a žalovanou soud zjistil, že žádostí ze dne 23. 3. 2013 adresovanou žalované žalobce požadoval s odkazem na zákon o svobodném přístupu k informacím informace ke kupní smlouvě č. XX, podle které žalovaná vykonává pro Magistrát města Liberce softwarové a další služby. Žalobce žádal o poskytnutí informace o tom, jaký byl poskytnut konkrétní typ softwaru, zda službu zajišťovala žalovaná sama, případně zda byla uživatelská podpora či správa systémů řešena objednávkou externích služeb, v takovém případě žalobce žádal o sdělení celkové sumy externě dodaných služeb v roce 2012, a to u ekonomického systému, spisové služby, pohledávkového systému, mzdové agendy, vyvolávacího systému, docházkového systému, hlasovacího systému zastupitelstva, elektronické pošty, vedení domén, WIFI síť Elektronická tržnice.

V e-mailové odpovědi ze dne 26. 3. 2013 ředitel žalované Ing. J.B. žalobci sdělil, že žalovaná není povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím, proto nemůže požadované informace poskytnout.

Téhož dne podal žalobce proti tomuto sdělení ředitele žalované podání označené jako odvolání. V něm namítal, že žalovaná splňuje všechny znaky veřejné instituce a dovolával se i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, publ. pod č. 1688/2008 Sb. NSS. Podle tohoto rozhodnutí nemusí být veřejná instituce nutně ovládána státem, ale také územním samosprávným celkem, která takový subjekt řídí prostřednictvím valné hromady a vykonává tak dohled nad jeho hospodařením s tím, že subjekt plní veřejný účel. Kromě toho se žalobce dotazoval jen na okolnosti smlouvy uzavřené se Statutárním městem Liberec s cílem porovnat náklady, které statutární města vynakládají na IT.

Dne 12. 4. 2013 sdělil ředitel žalované žalobci, že jeho odvolání projednalo představenstvo žalované a dne 29. 3. 2013 přijalo usnesení, kterým potvrdilo názor ředitele a právního zástupce, že žalovaná není subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím a jeho žádost zamítlo. Přes urgenci soudu k předložení spisu nebyla tato e-mailová odpověď žalovanou poskytnuta, byla však předložena žalobcem jako součást žaloby, doloženo bylo usnesení představenstva ze dne 29. 3. 2013.

III. Žaloba

Žalobce se cítil zkrácen na svých právech na informace. Žalovaná je podle něj veřejnou institucí a osobou povinnou dle § 2 odst. 1 in fine zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhodnutí označil žalobce za nepřezkoumatelné, neboť z něj nejsou seznatelné důvody, které vedly žalovanou k závěru o tom, že není osobou povinnou dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce uvedl, že žalovaná byla založena Statutárním městem Liberec jako jediným akcionářem, což lze ověřit z obchodního rejstříku. Zřizovatel Statutární město Liberec je veřejnoprávní korporace územní samosprávy, která založila žalovanou dle § 35a zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, tedy k uspokojování veřejných potřeb města a jejích občanů. Rada statutárního města vykonává funkci valné hromady dle § 102 odst. 2 písm. c) zákona o obcích. Vůle jediného akcionáře je vyjadřovaná skrze usnesení Rady města Liberec, kterými jsou voleni a odvoláváni členové statutárních orgánů žalované. Dohled nad činností žalované vykonává Statutární město Liberec skrze své orgány,

kteřé vybírá do orgánů žalované, včetně orgánu dozor. Že se nemusí jednat o vrchnostenskou kontrolu, dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Ans 4/2009-93. Žalovaná je osobou ovládanou ve smyslu § 66a obchodního zákoníku, osobou ovládající je pak Statutární město Liberec. Dle zakladatelských dokumentů (část B. čl. I. Preambule Stanov) je účelem existence žalované naplňování veřejných potřeb, resp. zajišťování těchto úkolů pro město. Žalovaná při vydání napadených rozhodnutí nepostupovala v souladu se zákonem, žalobce byl zkrácen na hmotných i procesních právech dle zákona o svobodném přístupu k informacím, jež mu jsou garantována v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Žalobce uzavřel s tím, že přezkoumatelnost, otevřenost a transparentnost patří k cílům, jež si Statutární město Liberec vytklo v boji s korupcí a je s podivem, že toto popírá u účelových právnických osob. Žalobce soudu navrhnul, aby rozhodnutí ředitele i představenstva žalované o neposkytnutí informace zrušil a žalované uložil, aby požadované informaci žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl. Žalobce požadoval náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že není správním orgánem, nevydala správní rozhodnutí, není možné v daném případě aplikovat zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád právní (dále jen „s. ř. s.“) a soud není nadán pravomocí rozhodovat, jedná se o neodstranitelnou vadu řízení. Žalovaný není subjektem, který by podléhal zákonu o svobodném přístupu k informacím a nebyl ani povinen vydat takové rozhodnutí. Žalobce zřejmě doručil e-mailovou žádost, nejasnou a nesrozumitelnou, domáhal se nekonkrétních informací. Podpis nebyl elektronicky ověřen, nebylo možno ověřit, zda se jedná o žádost žalobce. Poskytnutím takové informace by navíc žalovaná zasáhla do obchodně právních vztahů s dodavateli a odběrateli takových služeb a porušila by ochranu obchodního tajemství. Odpověď ředitele ze dne 26. 3. 2013 není rozhodnutím a podané odvolání nemá náležitosti dle zákona o svobodném přístupu k informacím, přesto se jím představenstvo žalované zabývalo nad rámec svých povinností a schválilo rozhodnutí, že žalovaná se necítí být povinným subjektem. Žaloba by měla být podle žalované zamítnuta, neboť žalobce se nemůže domáhat nároků tímto způsobem.

V. Replika žalobce

Žalobce zopakoval důvody, pro které považuje žalovanou za subjektu povinný dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Nesouhlasil s tím, že jeho žádost byla neurčitá a nesrozumitelná, nadto tato otázka byla žalovanou nadnesena až v soudním přezkumném řízení. Podstatný je obsah zamítavého výroku. Proto nejsou přezkoumatelná ani tvrzení o obchodních a jiných tajemstvích, ta jsou rovněž nová a nemají podklad v předchozím řízení, nejsou ani ničím doložena. Žádost žalovaná akceptovala, přikládala jim faktickou váhu a vyřizovala je. Naopak je to postup žalované, který způsobuje nepřezkoumatelnost její rozhodovací činnosti, když vyřízení žádosti chybějí obsahové a formální náležitosti rozhodnutí.

V. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) žalobcem označená rozhodnutí žalované a na základě následujících úvah dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podstatou celého sporu je posouzení žalované jako veřejné instituce, na jehož základě lze dovodit aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím.

Dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*

Výkladem pojmu veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky se zabýval Ústavní soud. Zákonem č. 61/2006 Sb. účinným od 23. 3. 2006 byla z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vypuštěna slova „hospodařící s veřejnými prostředky.“ Ústavní soud však sám dovodil použitelnost svého výkladu i na pojem „veřejná instituce“. Dle Ústavního soudu *„zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Lze si tak představit instituci, která kupříkladu v procesu svého vzniku (zániku) obsahuje soukromoprávní prvky, nicméně ostatní hlediska budou směřovat k závěru o její veřejnoprávní povaze. Pouze na základě přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu v procesu vzniku instituce tak nelze konstruovat o její povaze úplný a přesný závěr“* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Hlediska pro hodnocení toho, zda se jedná o instituci veřejnou nebo soukromou vymezil Ústavní soud následovně: způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu); hledisko osoby zřizovatele (tedy zda je zřizovatelem stát či nikoli); subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází k vytváření orgánů státem či nikoliv); existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; veřejný nebo soukromý účel instituce.

Výkladem shora uvedených hledisek se zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že pojem stát je třeba interpretovat extenzivněji, když pod tento pojem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím podřadil i územní samosprávné celky a jejich orgány. *„V tomto směru vychází z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu – zvoleném i Nejvyšším správním soudem). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Restriktivní výklad Nejvyššího správního soudu by ostatně mohl vést k vyloučení dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, všechny dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku, na který

odkázal také žalobce, Nejvyšší správní soud dovodil mimo jiné i to, že veřejnou institucí, tj. subjektem povinným k poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, může být i akciová společnost založená obcí a provozující fotbalové družstvo.

V souzeném případě žalovaná splňuje shodné definiční znaky jako povinný subjekt v případě řešeném shora zmíněným rozsudkem.

Z obchodního rejstříku plyne, že žalovaná byla jako akciová společnost založena jediným zakladatelem – Statutárním městem Liberec, které je územním samosprávným celkem, a to v intencích ustanovení zákona o obcích a příslušných ustanovení obchodního zákoníku, na něž ostatně odkazuje i čl. 1 Stanov žalované týkající se jejího založení.

Za situace, kdy je obec jediným vlastníkem akcií společnosti, je zjevné, že tento 100 % majetkový podíl umožňuje Statutárnímu městu Liberec přímé ovládání žalované a město tak ovlivňuje i vytváření orgánů společnosti, a to ať již ve vztahu k valné hromadě, tak prostřednictvím jí i ve vztahu k představenstvu a dozorčí radě. Obdobný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93, jakož i ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62).

Dále se naplnění pojmových znaků veřejné instituce posuzuje také podle toho, zda nad ní existuje státní dohled. Nejvyšší správní soud přitom vyložil správní dohled tak, že se nemusí nutně jednat o vrchnostenskou kontrolu, ale může se jednat i o dohled, který může stát (či územní samosprávný celek nebo obec) vykonávat ve vztahu k jinému subjektu i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku (srov. právě žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67). V posuzovaném případě vlastní 100 % podíl na žalované Statutární město Liberec jako veřejnoprávní korporace (veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky), které tímto i fakticky vykonává svůj veřejný dohled. S ohledem na tyto skutečnosti má soud za to, že i tato podmínka pro hodnocení žalované jako veřejné instituce je splněna.

Posledním hlediskem posuzování instituce jako veřejné je její účel. Je nepochybné, že žalovaná je akciovou společností dle obchodního zákoníku sledující svou obchodní činností dosažení zisku, o čemž svědčí i zapsaný předmět činnosti podle obchodního rejstříku. Nelze však přehlédnout, že cílem založení žalované Statutárním městem Liberec bylo dle Preambule Stanov žalované „*kontinuální rozvoj Informačního systému města Liberec (SML) a zajištění všech potřebných služeb spojených s jeho provozováním*“ ... „*posláním zejména zpracovávat projekty, řídit implementace jednotlivých úloh a plně zajišťovat trvalou a kvalitní podporu. Cílem vybudování založené společnosti je vybudování jednotné informační základny pro Magistrát města Liberce a městem vybraných právnických osob městem zřízených, nebo právnických osob, ve kterých má město majetkovou, resp. kapitálovou účast alespoň 50 %*“. Je tedy zřejmé, že žalovaná byla založena a podniká, aby zejména zajišťovala informační služby Statutárního města Liberec, tedy vlastní činnosti Statutárního města Liberec (případně jím zřízených či spoluvlastněných právnických osob), nezbytné pro fungování obce a jejích orgánů, a tedy zprostředkovaně uspokojování potřeb veřejnosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, je třeba také vnímat příslušná ustanovení zákona o obcích, podle nichž by měla být činnost obce spojena vždy s uspokojováním veřejných zájmů a s plněním úkolů obce (§ 9 zákona o obcích ve znění

účinném do 31. 12. 2002, § 35a zákona o obcích ve znění účinném od 1. 1. 2013, dle nichž obce mohou zakládat právnické osoby k plnění svých úkolů).

Na základě shora uvedených argumentů má soud za to, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Z předložené e-mailové komunikace mezi žalobcem a žalovanou plyne, že žádost žalobce nebyla žalovanou odmítnuta z formálních důvodů (např. pro nesplnění náležitostí dle zákona o svobodném přístupu k informacím), ale právě a jediné proto, že žalovaná (její orgány) měla za to, že není povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Za tohoto stavu, kdy žalovaná měla za to, že o žádosti žalobce a jeho následném odvolání není povinna v intencích zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodovat, by nepřezkoumání jí vydaných odpovědí (ze dne 26. 3. 2013 ředitelem žalované a následné usnesení představenstva společnosti ze dne 29. 3. 2013 o správnosti předchozího postoje žalované) znamenalo odepření přístupu k soudu. Byť e-mailové odpovědi žalované nesplňují formální náležitosti rozhodnutí povinného subjektu dle § 15 a § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, svou materiální povahou se o rozhodnutí o odmítnutí žádosti podané dle zákona o svobodném přístupu k informacím jedná. Namítala-li žalovaná až v rámci soudního řízení správního, že žádost nemá náležitosti a je neurčitá, lze ve shodě se žalobcem uvést, že tyto nedostatky nebyly žalobci vytknuty a žalovaná žalobcem podanou žádost projednávala a materiálně o ní rozhodla. Pro úplnost soud dodává, že zákonodárce upravil procesní postupy při podávání žádostí a jejich vyřizování v ustanoveních § 13 až 17 zákona o svobodném přístupu k informacím relativně samostatně, s mnohými specifiky, jež postup odlišují od správního řízení, a klonil se spíše k postupu, který by měl být neformální a rychlý. Ustanovení § 13 a § 14 upravují způsob podávání žádosti o poskytnutí informace. Z § 13 odst. 1 ve spojení s 14 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno dovodit, že žádost lze podat i elektronicky, na elektronickou podatelnu povinného subjektu, v takovém případě zákon nepožaduje připojení elektronického podpisu, jako je tomu např. při formalizovaném soudním řízení.

Dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu dospěje-li soud při přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí informace k závěru, že žaloba je důvodná a nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti, rozhodnutí zruší a nařídí povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Výkladem cit. ustanovení a možností soudu zrušit negativní rozhodnutí povinného subjektu a zároveň mu nařídít poskytnutí konkrétních informací se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, z něhož si zdejší soud dovolí ocitovat následující:

„Klíčovým se v tomto kontextu jeví především ustanovení § 16 odst. 4 citovaného zákona v současném znění, podle kterého při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Citované ustanovení připouští dvě interpretace. Při použití obou z nich je ovšem třeba respektovat zásady soudního přezkumu správních rozhodnutí. Soud bude při přezkumu

správního rozhodnutí a posuzování otázky, zda v něm uvedená argumentace obsahuje relevantní důvody, pro které mohl správní orgán negativně rozhodnout o žádosti o informaci, vždy vycházet pouze z rámce napadeného rozhodnutí (a správního rozhodnutí I. stupně). Soud nemůže zásadně stíhat povinnost aktivně vyhledávat možné důvody relevantní pro odepření informace. Takovým postupem by porušil nestrannou roli v řízení, a stejně jako je při svém přezkumu vázán žalobními námitkami, je obdobně vázán rozsahem a argumentací správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.).

První výklad § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se odvíjí od přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, soud věcně zhodnotí důvody pro odepření informace uváděné správním orgánem a zváží, zda ospravedlňují neposkytnutí požadované informace. Dojde-li k negativnímu závěru, zruší rozhodnutí a nařídí správnímu orgánu, aby informaci poskytl. Tento postup může ovšem zvolit pouze tehdy, lze-li správní rozhodnutí a jeho důvody přezkoumat. V opačném případě soud napadené rozhodnutí pouze zruší, a vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Druhá možná interpretace vztahuje ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím i na případy, kdy je správní rozhodnutí rušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Vychází totiž z presumpce, že v takovém případě správní rozhodnutí neobsahuje žádné důvody, tedy ani důvody pro odmítnutí žádosti. Správní orgán proto musí informaci poskytnout.

Nejvyšší správní soud se přiklonil k prvnímu možnému výkladu. Existence § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se totiž zjevně vymyká koncepci správního soudnictví v České republice. Tato norma, která je (legislativně málo šťastně) nepřímou novelou soudního řádu správního, a kterou je nutno použít v souladu se zásadou *lex specialis* namísto obecné úpravy soudního řádu správního, zavádí apelační prvek do jinak přísně kasačního systému správního soudnictví. Nastalý stav i nepřímý způsob změny jsou jistě krajně nežádoucí, nikoliv však protiústavní. Z článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani z jiného ustanovení ústavního pořádku nelze zejména požadavek výlučně kasačního principu nijak dovodit. Ústavněprávní výbor Senátu namítl nekoncepčnost řešení při projednávání návrhu novely, a Senát proto navrhl Poslanecké sněmovně vypustit z návrhu zákona ustanovení § 16 odst. 4. Poslanecká sněmovna návrh neakceptovala a zákon schválila v původní podobě. V současné době analyzované ustanovení tvoří platnou součást českého právního řádu; jako výjimku z obecně kasačního způsobu rozhodování správních soudů je však třeba vykládat jej restriktivně. Jednota a vnitřní nerozpornost právního řádu jsou totiž jedním z úhelných principů právního státu.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že vládní návrh novely zákona o svobodném přístupu k informacím nynější ustanovení § 16 odst. 4 neobsahoval. Bylo do návrhu zařazeno teprve v rámci pozměňovacích návrhů v Poslanecké sněmovně. Zařazení ustanovení bylo vyvoláno potřebou reagovat na praxi některých správních orgánů, které kasačního principu při soudním přezkumu zneužívaly k tomu, že informace opakovaně, a to i po prohraných soudních sporech, neposkytly a informaci vždy znovu odepřely pouze s pozměněným právním odůvodněním.

Nemůže-li tedy soud věcně přezkoumat důvody pro odmítnutí žádosti povinným subjektem, protože nebyly v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace uvedeny, rozhodnutí povinného subjektu pouze zruší a vrátí věc k dalšímu řízení žalovanému, neboť je vázán žalobními námitkami, jež jsou determinovány důvody pro nevyhovění žádosti.

A tak tomu bylo právě v projednávaném případě. Soud dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a jelikož z jejích rozhodnutí, kterými žalobci odepřela zpřístupnění jím požadovaných informací, žádné relevantní důvody dle zákona o svobodném přístupu k informacím neplynou, soudu nezbylo než je zrušit pro nepřezkoumatelnost s tím, že neměl možnost (a nebylo to ostatně ani jeho povinností, neboť by nahrazoval činnost povinného subjektu) se s požadovanými informacemi seznámit a posoudit, za jejich poskytnutí žalobci je či není dle zákona o svobodném přístupu k informacím možné.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud tak nezbylo, než po materiální stránce rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2013 a rozhodnutí představenstva o odvolání žalobce ze dne 29. 3. 2013 zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Zároveň soud vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., která je vysloveným právním závěrem soudu vázána dle § 78 odst. 5 s. ř. s.. Bude její povinností jako povinného subjektu dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zabývat se žádostí žalobce ze dne 23. 3. 2013 věcně a posoudit ji v intencích relevantních ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, dále odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 800 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby; náklady v podobě odměny za právní úkon podání repliky nebyly soudem považovány za účelně vynaložené, neboť v replice žalobce pouze shrnul argumenty již uplatněné v žalobě) dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 9 800 Kč. Soud uložil žalované, aby vyčíslené náklady řízení nahradila žalobci v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. září 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu